

ESPANYA A GINEBRA

Com esperabem, Espanya a Ginebra ha obtingut una victòria moral damunt les maniobres diplomàtiques de les dues potències democràtiques d'Europa, victòria moral que significarà quelcom en la trajectòria que desde ara seguiran Anglaterra i França; no sera en và, l'abstenció d'aquestes nou nacions al no votar d'acord amb les pretensions de les dues potències, mares de la No-intervenció.

Els discursos del nostre ministre Alvarez del Vayo, així com els dels representants d'Etiòpia i China,—El Negus, i Wellington-Kú, respectivament,—han demostrat al món que la política dels governs angles i francès, no solsament ha estat desancertada, sinó que ha seguit per uns viaranyis absurds a l'en-temps que vacil·lants i tortuosos, per estrangular l'euforia del Feixisme—sols els han seguit dos països, Polònia i Rumania—governos filofeixistes, i seguisi no massa honrós per les democràcies.

Am tot, però, podem estar satisfets; mercès a la fermesa sense vacil·lacions del proletariat Ibèric, al registrar les embestides bestials del feixisme, i a l'enteresa del nostre Govern, les masses productores del món, i amb elles les democràcies sense tares que encara queden, han pogut constatar dues coses: 1.ª Que el Capitalisme, tan és que sigui democràtic com reaccionari, és explotador i cruel, i que no l'interessa ni les llibertats ni les vides dels pobles. 2.ª Que la Societat de Nacions no és, ni serà, l'instrument que salvaguardi aquestes llibertats, i aquestes vides de la grapa del feixisme, i que menys encara serà el dic que parí l'embestida que porten contra l'Humanitat els energuments com Hitler i Musolini.

Més encara, el proletariat mundial s'haurà donat compte,—mercès al nostre Homeríic esforç,—que a volguer treballar amb una sincera unitat, no solsament es poden fer trontollar les dictadures siguin del color que siguin, sinó que, el Capitalisme, el règim del feudalisme industrial, pot i serà destruït pels nostres potents brassos.

[Ai-las] magnífic albir, si l'exemple de la nostra lluita, i el fracàs rotund de la diplomàcia, i el consegüent de les democràcies—suara posat de manifest a Ginebra per aturar la barbarie—feia que el proletariat, deixant de banda egoïsmes, colors i personalismes, sols és recordés que és proletariat, es a dir—esclau—; el règim del feudalisme industrial, de l'esclavitud de la banca, s'hauria acabat, i en l'horitzó s'albiraria magnífic el Sol de la Llibertat.

Revalorització de la paraula donada

Vivim moments de profunda crisi moral. Són pocs, els que avui poden tenir la seguretat de poder contar amb amics lleials.

La paraula donada, el pacte juramentat, per violacions constants que han sofert en el llarg dels vint-i-tres mesos últims, han caigut en el descreït.

Les nacions petites davant de les audàcies i agressions de les potències feixistes, es senten acovardides. Acovardiment, que la indecisió i la manca de fermesa de les democràcies ajuda a donar hi majors proporcions.

Res hi ha més estèril, que voler defensar el dret internacional i els pactes establerts, davant la gosadia feixista, amb paraules. La paraula sols té valor quan es caracteritza per la seva fermesa i sinceritat i per la seguretat que evidencia, que després de la paraula vindrà l'acció implacable contra aquells que es burlen del dret i dels bons costums.

Les paraules de Londres i París en mig d'aquesta crisi moral fins ara s'han limitat a ésser això: paraules. ¡Altra cosa s'hauria esdevingut si després de les paraules haguessin vingut les accions!

No hi ha res que desmoralitzi tant com constatar la indecisió i l'acovardiment dels qui, hom havia posat totes les seves esperances. Sols així ha estat possible que el feixisme hagi pogut escampar aquest terror amb el qual pretén dominar el món.

Amb tot, és interessant d'observar les alternatives i llurs efectes, que segons amb quines mans ha estat la direcció dels afers de la democràcia s'han esdevingut.

França per les condicions que es trobava en els principis de la nostra guerra, li era materialment impossible d'arriscar-se a ajudar-nos obertament sense incurrir en la gran responsabilitat d'aguditzar i complicar més encara el problema espanyol. França hagué d'estar subordinada a les directrius polítiques capricioses d'Anglaterra, mentre la pirateria feia de les seves per la Mediterrània i per sobre el cel de la zona lleial.

N'hi hagut prou que França ultimament mostrés certa energia i prengué la iniciativa en els afers polítics, perquè, Anglaterra es veiés obligada a compartir els seus temors. Al passar la ini-

ciativa de mans de Londres a mans de París s'ha pogut constatar la disminució considerable que la pirateria ha sofert aquest últim temps.

El feixisme, però, acostumat a les facilitats que algunes vegades per habilitat i altres per por li han donat els diplomàtics democràtes, ara amenaça amb l'ocupació de Xecoslovàquia arran del problema dels sudetes. Però, Hitler, sense pensar-s'hi no ha fet altra cosa que posar a altres mans la direcció política de la democràcia, que mentre ha estat a mans de Londres i de París tan bé li ha anat per al feixisme.

Ara ja no és a Londres que amb la seva política ens ha estat desmoralitzant dia darrera dia, amb qui haurà d'entendre el feixisme! Ni París! Ara qui té les seves mans la defensa de la democràcia és Moscou.

Si Hitler, veritablement, té intenció d'agredir Xeco eslovàquia, no ha de mirar si esvera als diplomàtics de Londres o bé si preocupa als de París, sinó, que haurà de girar els ulís vers Moscou.

Es d'allí, d'enlloc més que d'allí, d'on s'ha de dir l'última paraula respecta el cas de Xecoslovàquia.

Mai com ara en veure per primera vegada un problema greu a mans de la U. R. S. S. tenim tanta confiança per la sort que la República Xeca pugui tenir i per el resultat final del problema de l'Europa central. De la U. R. S. S. hem tingut ocasió de comprovar que no ens han vingut solament paraules. Ha estat l'única nació amb Mèxic, que ha defensat amb energia i sense claudicacions els pactes i el dret dels pobles agredits. La paraula de Moscou és paraula de creït.

Ara és una bona ocasió, per a portar a terme la revalorització de la paraula donada i dels pactes establerts.

Sabem de sobres, que darrera de l'escenografia d'Alemanya i d'Itàlia s'hi amaga una gran covardia i una gran feblesa. Si els pobles petits es veuen assistits i els pactes establerts són executats lleialment i sense vacil·lacions, podem dir, amb satisfacció i confiança, que després de tants mesos de fosca per primera vegada comencem a albirar la llum.

FALK

Visat per la Censura

Entre los dos Fascismos

La hora del sindicalismo

En Francia el Gobierno Blum, tal como se preveía, pasó sin que apenas tuviera el tiempo preciso para que se comprobara la impotencia del partido socialista para gobernar frente la plutocracia de la alta banca, y las finanzas.

No solamente el gobierno Daladier, ya no es un gobierno de *frente popular* sino que es un gobierno de unión nacional, sin las izquierdas de la democracia—socialistas i comunistas—pero apoyado por ellas representa ya un cierto *fascismo de izquierda*, mucho más peligroso en Francia, que un *facismo de derecha*, el qual tiene pocas posibilidades de llegar al poder; le será posible pues, desarrollarse en el ambiente mentiroso mantenido por los grupos izquierdistas, y la C. G. T. y con la complicidad de los mismos.

Por consiguiente un *facismo* semejante, correspondiente al espíritu francés, será tanto más difícil aún de combatir, cuanto que dará la impresión de que El, es el mismo remedio contra el *fascismo de derecha*, mientras que es solamente, la *forma francesa de este fascismo*.

En el plan exterior, el *fascismo izquierdista* tenderá a una *inteligencia* con el *facismo derechista*; Y se puede decir que el gobierno Daladier, desde el momento de su llegada al poder, dió esa impresión...

No solamente ha mantenido la No-intervención con respecto a España, sino que el motivo de la visita de su presidente a Londres, no fué otro que, buscar el acoplamiento de la política francesa, a la del Gobierno Chamberlain sobre la base del acuerdo anglo-italiano; ya de antemano, habían tenido lugar conversaciones con el gobierno italiano, con vistas a un acuerdo entre los gobiernos de Londres y París, sin el cual, el acuerdo anglo-italiano no podía tener ningún valor.

Y ya en el camino de servidores del fascismo, el reconocimiento del Imperio Italiano de Etiopía, por Inglaterra i Francia, iba—según sus cálculos— a poner fin a una situación aguda, y la solución del problema Español,—siempre según el pensar de Londres, sin contar que en este, tiene la palabra el proletariado Ibérico—dará al [fascismo] las satisfacciones de amor propio que el esperaba...

Después ya se estudiaría el asunto de las colonias con el gobierno de Berlin... ¡Es dolorosamente cierto, que a la sombra de esas falsas y

miedosas democracias, la Humanidad asiste a un nuevo reparto del mundo en zonas de influencias y debido a ello, a la creación de nuevos Imperios, tanto en el Mediterraneo, como en el Centro de Europa, y en el lejano Oriente.

Mientras... Inglaterra cueste lo que cueste, intenta salvar su imperio, y Francia no quiere perder el suyo; en cuanto se refiere a Alemania se manifiestan sus *direcciones de invasión*, pues ni la una le devolverá su Africa Occidental, ni la otra su Kamerim.

Siguiendo estos derroteros, Rusia es echada cada vez más, hacia Oriente, donde parece llamarla su destino, y todo esto tiene un denominador, creo que será un *pacto a cuatro*, destinado a sustituir la Sociedad de Naciones, por medio de inteligencias bilaterales y negociaciones directas, siendo solamente cuestión de forma y de oportunidad la defunción oficial de aquella,—que después de las demostraciones de servilismo hechas en su última sesión por Inglaterra y Francia hacia el fascismo, virtualmente ya es muerta.

Sin embargo no todo acabará tan llanamente... y no es difícil descubrir los puntos neurálgicos del fascismo derechista...

El punto cardinal del conflicto queda hoy en Viena; desde allí Hitler, quiere dirigirse hacia Hungría y Rumania,—¡Ah! los petroleos ingleses de Pensilvania,—para llegar a los Balcanes, y abrirse el camino del Asia Menor. Viena es el punto de partida de la línea de penetración hacia el Adriático, siendo Trieste,—su puerto más importante—el objetivo; y no sería del todo imposible que a pesar de todas las previsiones el eje Roma-Berlin se rompiera en este punto, o a causa de él.

Por fin Europa, i el mundo entero con ella, marcha hacia una nueva unificación que va a constituir una especie de compromiso entre el fascismo de derecha y el fascismo de izquierda, con una doctrina común; *El capitalismo estatal*, cuyos detalles de aplicación, han de variar según los países, su formación, sus caracteres y sus temperamentos.

Hemos de saber ahora que hará el sindicalismo, y especialmente nuestra A. I. T. ante tales circunstancias y hechos. El sindicalismo tiene a mi juicio un papel tanto más importante, porque todos estos acontecimientos se desarrollarán en medio de convulsiones económicas tremendas, y

en la política veremos a los gobiernos amigos hoy, mañana combatirse tenazmente, o viceversa.

Las deudas que pesan sobre todos los países, la depresión económica que sufren todos, las consiguientes quiebras industriales y comerciales, obran ciertamente en favor del Capitalismo de Estado. Los Códigos y Estatutos de Trabajo, en manos de dirigentes facistas se convertirán—que duda cabe—en instrumentos de represión extraordinarios. Pero el proletariado ha sabido probar que despreciaba todo ese artificio,—ejemplo vivo, nuestro proletariado ibérico,—y que en ciertas circunstancias no solo sabía contar con el esfuerzo de su voluntad, si que también aprovecharse de las riñas y flaquezas de su antagonista, el Capitalismo.

Y es frente a este panorama pavoroso que presenta el Capitalismo—que fusionará sus dos fascismos—que nos cabe preguntarnos. ¿No aprovechará el proletariado mundial las dificultades del adversario, y sus desenciones para intentar su liberación? Y sabiendo jugar su carta, ¿no lo conseguirá?

Porque... a pesar de todas las adaptaciones posibles e imaginables, no es posible que el conjunto del movimiento obrero siga sometiendo al Capitalismo en toda su evolución.

Resumiendo, se puede decir, pues, que el *sindicalismo revolucionario* como su antagonista, el *fascismo*, entran en el periodo más agitado de su historia; o será bastante fuerte, luchará con el

vigor y la entereza precisa o el sindicalismo, o sea el proletariado, será arrollado por los dos fascismos, el de *derechas*, descarnado, brutal y salvaje; y de izquierda disimulado, hipócrita, e igualmente cruel.

Creo no obstante, y hay que tener fé en ello, que el proletariado sabrá despertar a tiempo y hacer que desaparezcan de la superficie ambos fascismos, el de Hitler, Musolini y Salazar, y el de Chamberlain, Halifax, Bonnet, etc., y que sabrá cumplir su cometido, ¡ha sonado la hora del Sindicalismo Revolucionario!

FELIX PROS

Carnet Sindical

El Sindicato de Ladrilleros, pone de manifiesto que por haberse extraviado el carnet n.º 123.942 extendido a nombre de Gabriel Urpí, éste queda anulado para los efectos sindicales.

La Junta

En la reunión de delegados del día 17 del corriente, quedó nombrado nuevo administrador del S. U. T. el compañero Joaquín Pon, por estar comprendido en quintas el compañero José Carnes, que hasta ahora había desempeñado el cargo.

Rogamos tomen buena nota de ello los Sindicatos y todos los afiliados.

Por la Federación Local, El Secretario.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

HOJAS DE AFEITAR

A precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Penedès. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

A Z Y M O L

¡vita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa colectivizada)

VILAFRANCA

Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azafia. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aprofiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordi.

Cooperativa de Fusters, Ebenistes i Carrossers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDESA

GARANTIA